

Hatırladığın Gibi

—
Dünya
Edebiyatı
Roman
—

—
Çeviren:
İrem
Uzunhasanoğlu
—

**Catherine
Prasifka**

Catherine Prasifka Dublin’de doğdu. İlk romanı *None of This Is Serious*, *Irish Times* çok satanlar listesine girdi ve 2022 yılı için *Irish Times*, *Stylist* ve *Irish Independent* tarafından “takip edilmesi gereken yazarlar” arasında gösterildi. Trinity College Dublin’den İngiliz Edebiyatı lisans derecesi, Glasgow Üniversitesi’nden Fantastik Edebiyat alanında yüksek lisans derecesi, University College Dublin’den İrlanda Folkloru ve Etnolojisi alanında yüksek lisans derecesi aldı. 2024 yılında Trinity College Dublin’e bursiyer yazar (writer fellow) olarak atandı.

HATIRLADIĞIN GİBİ

Orijinal adı: This Is How You Remember It

© 2024, Catherine Prasifka

Yazan: Catherine Prasifka

İngilizceden çeviren: İrem Uzunhasanoğlu

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Temmuz 2026 / ISBN 978-625-8593-55-6

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Hatırladığın Gibi

Catherine Prasifka

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: İrem Uzunhasanoğlu

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Bu benim içindi. Ve senin için.

Bunu hatırlıyorsun, değil mi?

Neden hatırlamıyorsun?

DOĞAN KLİP
ÖRNEKTİR

Sahile inen patika tehlikeli. İki yanından köhne taş duvarlarla çevrelenen arabanın camından görebiliyorsun bunu. Emniyet kemerini çözüp ayakkabının sağ tekini koltuğun altından çıkarıyorsun. Arabaya bindiğin anda ayağından çıkmış, yeni fark ediyorsun. Tokasını ayak bileğine kadar çekip simli mor plastiği tenine batana dek sıkıyorsun. Ayakkabı büyük geliyor ancak annen zamanla ayağının büyüyeceğinden emin. Parmaklarını, ayakkabının ucundaki boşlukta oynatıyorsun.

Video kamera, Evan'la senin arandaki orta koltuğa yerleştirilmiş. Katlanmış bir havluyla su şişesi arasında sıkışıp kalmış. Dikkatlice eline alıyorsun, siyah plastik kılıfını ürkmüş bir hayvana dokunur gibi okşuyorsun.

“Dikkat et” diyor baban.

“Ederim” diyorsun kayışını başından geçirirken.

Kapıyı açıp arabadan iniyorsun. İki ayağın birden yere deşiyor ve ivmeyle öne doğru savruluyorsun. Kollarını iki yana açarak kendini dengeliyorsun. Boynundaki video kamera hafif savruluyor, sonra geri gelip uyluğuna çarpıyor. Baban bunu görmüyor.

Kamerayı eline alıyorsun, boş kılıf bedeninde asılı kalıyor. Minik ellerinde kocaman duruyor, kavraman için fazla büyük, metalik tasarımı parlak ve pürüzsüz. Tuşlarının üzerinde parmaklarını gezdiriyorsun, tıpkı bir akordeon çalar gibi basıyorsun onlara. Elleri canlanmış gibi hayal ediyorsun kamerayı, telleri ve yayları yapay bir sinir sistemi gibi çalışıyor.

Küçük ekranını açıp kayıt tuşuna basıyorsun. Kameradan bip sesi geliyor ve üzerindeki kırmızı ışık yanıyor. Aileni arkada bırakıp yürümeye başlıyorsun. Çakıllar ayaklarının altında biraz çıtırdadıktan sonra yerini toprağa bırakıyor.

Yol sola doğru kıvrılıyor, attığın her adımda daha fazlası belirliyor, dünya adeta kamera merceğinin önünde açılıyor. Derin bir nefes alıyorsun, havayı içine çekiyorsun. Kamerayı sağa sola hareket ettirerek her şeyi yakalamaya çalışıyorsun. Mor ayakbalarının bir an görünüp sonra kayboluyor.

“Bu sahile inen yol” diyorsun.

Kamera mavi göğe bakıyor; güneşin hemen altındaki ipliksi beyaz bulutu görüyor. Öyle sıcak ki yazın en sıcak günü olmalı. Annen, evden çıkmadan evvel yüzünü güneş kremine bulamıştı, tadı hâlâ ağzında.

Çimenlerin arasında saklanmış kayayı göremiyorsun. Ayak-kabının ucu taşa takılınca sendeliyorsun. Rüzgâr, anneannenin senin için ördüğü sarı-yeşil hırkayı savuruyor.

“Geçen yıl da bu taşa takılmışım” diyorsun kameraya, “hatırlamam gerekirdi.”

Gri kayanın pürüzsüz yüzeyi tüm ekranı kaplayana dek görüntüyü yakınlaştırıyorsun. Üzerinde biraz beyazlık ve azıcık yağmur birikintisi var. Sarı bir kelebek gelip hemen yanına konuyor. “Benim aptallığım” diyorsun. Kamera hafifçe titriyor, sonra hareket ediyor.

Patikanın iki yanındaki taş duvarlardan yabani böğürtlen dalları fıskırmış. Dünya nasıl da rengârenk, koyu morlar, parlak sarılar. Olgun bir böğürtlen bulabilir miyim diye bakıyorsun. Kameranın merceğini çalılığa doğru tutuyorsun, hırkan dikenli bir çalıda takılıyor. Hırkanı çektiğinde sarı bir iplik sökülüyor. Yandaki tarlada bir midilli sessizce seni izlerken kuyruğunu sağa sola sallıyor.

Yol hafif aşağı iniyor, sonra yeniden dikleşiyor, yıldız çiçekleri neredeyse senin boyuna erişiyor. Turuncu renkli, yumuşacık

taçyaprağında ve yeşil uzun yapraklarında parmaklarını gezdiriyor ve kameraya gösteriyorsun. Burasının senin için ne anlama geldiğini anlamasını istiyorsun. Çiy damlalarıyla parlayan bir örümcek ağı buluyorsun ancak ekranda görünmeyecek kadar şeffaf. Örümcek ise yalnızca kahverengi bir leke. Denizin sesi, dalgaların fısıltısı şimdiden kulaklarını dolduruyor.

Birden sahile varıyorsun. Atlantik Okyanusu önünde uzanıyor, düşleyebileceğinden çok daha büyük. Koyu mavi dalgaların üzerinde beyaz köpükler kabarıyor. Kamera, güneşin su üzerindeki ışığına hemen uyum sağlayamıyor, bir anlığına her yer bembeyaz oluyor, denizle gökyüzü arasındaki fark siliniyor. Gözlerini kırpyorsun, dünya yeniden netleşiyor.

Bu sahili, tarlaları ve kayalıkları açık denizden koruyan ince kum şeridi, biliyorsun. Kayaların arasından kumsala nasıl inileceğini, taşın tüm ağırlığını vermeden evvel nasıl yoklayacağını biliyorsun. Düşüreceğinden hiç korkmadan, kamerayı ustalıklarla dengeliyorsun. Lens aşağıya bakacak şekilde, iki yanından kavramak daha kolay. Küçük ekranından dünya akıp geçiyor, taşlar uçuşuyor adeta.

Buradaki insanları tanıyorsun. Çoğu uzak akrabaların. Her birinin kim olduğunu ve akrabalık derecelerini anlatıyorsun kameraya. Bazı isimleri unutmmuşsun, bazılarını da hiç bilmiyorsun, o yüzden yeni isimler uyduruyorsun. Özellikle tanımadıklarını ve geçen seneden zar zor hatırladığın insanları anlatırken özen gösteriyorsun. Burasının aslında tatilcilerin rağbet ettiği, halka açık bir plaj olduğunu biliyorsun ama nedense sana öyle gelmiyor. Sanki sadece sana ait, en azından senede bir aylığına.

Kamera önemli bir noktaya doğru dönüyor. Her iki yandan koca kayalarla rüzgârdan korunan bir yere. İrili ufaklı pembe ve beyaz çiçekler bitmiş üzerinde. Arkasındaki gelgit havuzlarını göremiyorsun ancak orada olduklarını biliyorsun.

“Burası Lorcan’ın ailesinin oturduğu yer” diyorsun kameraya. Yakınlaştırdığında, o yerin boşluğu büyüyor. Sana devasa

geliyor, ölçülemez bir hiçlik duygusu. “Henüz burada değil-ler.”

Lorcan’ın çoktan gelmiş olmasını umuyordun, arabadan koşar adım inmenin nedenlerinden biri de buydu. Başkalarıyla konuşmak pek umurunda değil. Kamerayı daha da sıkı tutuyorsun. Her ağustos iki ailenin bir araya geldiği bu kumsalı onunla öyle özdeşleştirmişsin ki onsuz içinden bir şey eksilmiş gibi.

“Lorcan gerçek kuzenim değil ama öyle sayılır. Ailelerimiz yakın arkadaş. Ve burada benim yaşımda başka kimse yok.”

Söylediğini kanıtlamak istercesine kamerayı sahilde hızla gezdirip etrafı gösteriyorsun. Kuzenlerinin çoğu ya ergen ya da henüz doğmuş bebekler. Kamera anneannene gelince duruyor; sandalyesinde oturmuş kitabını okuyor, dizlerinde kırmızı kareli bir battaniye ve elinde bir sigara var. Seni görünce el sallıyor, sen de ona el sallıyorsun. Anneanneni seviyorsun ama seni biraz korkutuyor – tıpkı yaşlanmanın korkuttuğu gibi. Mesafe ağır ağır oluşuyor, bir bakıyorsun orada. Ona sarılmak artık basit ve doğal geliyor.

Etrafına bakınırken bazı insanların yeni sandalyeler, battaniyeler getirdiğini fark ediyorsun. Kimileri her zamankinden farklı yerlere oturmuş. Bu değişikliklerin ağzında bıraktığı tadı hiç sevmiyorsun. Burası hiç değişmeyen bir yer, hep burada olacak ve üzerine çizgi film arabası basılmış kırmızı bir havlu seni bu yerin tamamına yabancılaştırabilmiş gibi, herhangi bir yeniliğe tahammülün yok.

Bir fırtına, yığınlar hâlinde kahverengi deniz yosunu getirip bırakmış, bütün kumsal kirlenmiş. Deniz yosunlarını hiç sevmezsin, Lorcan içinde bir şeylerin saklandığını söylediğinden beri. Bunu söylerken öyle bir yüz ifadesi takınmış, seni öyle korkutmuştu ki geceleri rüyana girmişti.

Yosun yığınlarından birine yavaşa, temkinle yaklaşıyorsun. Kamera adımlarını izliyor. Kabuklar, parlayan kumların üzerinde beyaz noktalar gibi.

“Burada bir şey saklandığını düşünmüyorum, ya sen?”

Aslında deniz yosunlarından korkuyorsun ancak kamera seni daha cesur kıyor. Onu önünde tutuyor, ekrana dikkatle bakıyorsun. Yosunu ayağının ucuyla dikkatlice itiyorsun. Güneşte kurumuş olduğu için beklediğinden daha sert çıkıyor. Dokusunda bir tuhaflık hissediyorsun, iplikleri dağılırken çıtırdıyor. Bir parça kopup sandaletinin içine girerek parmaklarının arasına sıkışıyor. Kamerayı kapatıp kaydı durduruyorsun.

Oturup ayakkabılarını çıkarıyorsun. Sağ ve sol ayağının parmaklarını kumun içinde oynatıyorsun. Kumun seni hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorsun, geçen yılki kum olup olmadığını ve onun da seni özleyip özlemediğini. Gözlerini kapatıyor ve dalgaların sesini dinliyorsun.

Gözlerini yeniden açtığında, annen ve baban Evan'la birlikte yanında bitiyor. Ellerinde kovalar, kürekler ve piknik eşyaları var. Senin kovana da taşıyorlar, sarı renkli olan. Geçen yaz eve dönüş zamanı geldiğinde sarı kovayı da yanına almak için annenle babana yalvarmıştın, böylece bütün kışı yatağının altında oradan oraya yuvarlanarak geçirmişti.

Onları izliyorsun, baban Evan'ın elini tutuyor, annen soğutucuyu taşıyor. Babanın omzundaki havlu rüzgâra kapılıyor, uçarak kuma düşüyor. Koşup yakalıyorsun. Ayağın havlunun bir ucuna dolanıyor, düşecek gibi oluyorsun ama dengeni toparlayıp havluyu ayağının altından çekip alıyorsun.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa” diyorsun koşarak yanlarına gidip “bana söylemeniz yeterli.” Bu sözleri başkalarının ağzından duymuştun. Senin ağzından kolayca çıkıyorlar. Havluyu annenin önüne bırakıyorsun. Kumların üzerine bir yığın hâlinde düşüyor. “Ne isterseniz” diyorsun, “isterseniz siz denize girerken Evan'a ben bakabilirim.”

“Harika” diyor annen düşen havlunun üzerine basarken, ses tonu bu öneriyi kabul etmiş gibi değil. Annenle baban sahildeki yerinizi kurmaya başlıyor. Katlanır sandalyeyi alıyorsun. Tah-

mininden daha ağırmış, eskidikçe sertleşmiş. Mavisi güneşte solmuş, sağ üst köşesi yırtılmış. Açmaya çalışırken, sandalyenin bir ayağı annenin termosunu deviriyor ama kapağı sıkıca kapalı olduğu için dökülmüyor.

“Başka ne yapabilirim?”

Annenin seni duyduğuna emin olmak için bacaklarını çekiştiriyorsun. Artık yedi yaşında olduğuna göre onlara sorumluluk sahibi olduğuna kanıtlayabilirsin. Yedi yaşında olmaktan büyük heyecan duyuyorsun. Altı yaş sanki sonsuza dek sürmüştü. Yedi rakamını yazarken sayfanın üzerindeki şeklini seviyorsun. Annen başını sallayıp düşen termosu yerden alıyor. Sonra sana arkasını dönüp anneannenle kucaklaşıyor. İkisi de gülüyorlar, bu kumsalda birlikte defalarca yaptıkları gibi. Onları seyretmek seni büyülüyor. Baban, çıt çıkarmadan çantaların içindekileri sistemli bir şekilde çıkarıyor. Kimse seninle ilgilenmiyor.

Kumsalda yapacak bir şeyler bulmak üzere etrafa bakıyorsun. Bir balık ağı alıyorsun eline. Ellerinde ağırlaşıyor, bir metre ötede toplanmış ağırlığı sanki içgüdüsel olarak geniş bir daire çizerek savuruyorsun. Mavi ağ rüzgârda bulanıklaşıyor, halat becerikli ellerinde kıvrak.

“Sakin Evan’a vurma onunla” diyor annen aniden teyakkuza geçerek.

“Sadece yardım ediyorum” diyorsun. Sana bakıyor, sen de ağı ayaklarının dibine bırakıyorsun. Yenilmiş gibisin, yere oturup kumdan kaleler yapmaya başlıyorsun ancak kovayı kaldırmaz kaldırımları dağılıyorlar. Kova yatağın altında geçirdiği o uzun kış sonrası değişmiş diye düşünüyorsun, artık işe yaramaz olmuş. Belki sorun kumdadır, hatta belki de tüm kumsalda. Ayaklarının altında ufalanan uygarlığı düzleştiriyorsun.

Sıkılıyorsun, burada hissetmeye alışık olmadığın bu duygu seni hüzünlendiriyor. Büyümenin bir işareti olabilir ya da annenin hep söylediği gibi hayal gücünü kaybedecek olmanın. “Bir

zamanlar sanatçı olmak istiyordum” der bazen, yaşının henüz anlamaya yetmediği bir hikâyenin başlangıcı bu cümle.

Elinde kamerayla sahilin en tepesine yürüyorsun. Nasıl hissettiğini kameraya anlatabilecek sözcükleri bilmiyorsun, epey bir süre daha bilmeyeceksin. Onun yerine, sahil kıyısının geniş panoramik görüntülerini çekiyorsun, kayanın denizle buluştuğu yerlere yakınlaştırıyorsun kamerayı. Beyaz dalgalar köpürüp taşıyor, bir yaratığın ağzı gibi.

Ruh hâlin tam bir fırtına gibi patlayacakken, Lorcan ve ailesi kumsala geliyor. Onu geçen yıldan beri görmedin. Hatırladığın son şey, arabasının uzaklaşması, arka camda beliren elini sana doğru sallamasıydı. O an dünya başına yıkılmış gibi hissetmiştin, boğazındaki yumru yutulamayacak kadar büyüktü. Şimdi ise kararsızsın, kafan karışık.

Lorcan’ın elinde bir sörf tahtası var, neredeyse boyu kadar. Seni görünce tahtayı yere bırakıyor ve el sallıyor. Onu ve ailesinin eşyalarını açıp yerleşmesini izliyorsun. Birden utanıyorsun, ne yapacağını bilmez hâldesin Kamera gevşek bir şekilde yanından sarkıyor. Kamerayı kutusuna kaldırıyorsun.

Ailene bakıyorsun. Evan huzursuzlanıyor, oturmayı reddediyor, tulumunun askılarından biri ters dönmüş. Annenle babanın katlanır sandalyeleri sürüklediği yerde boyuna çizgiler var. Bir an durup kaotik bir manzaranın içinde istisna gibi duran düz çizgileri inceliyorsun.

Baban, gazetesinin üzerinden, senin kararsızlığını görüyor. Gazeteyi katlayıp sana bakıyor. “Ah! Harika, Ryan’lar da geldi” diyor. “Haydi gidip merhaba diyelim.” O anda ihtiyacın olan tek teşvik bu. Kumdaki çift çizginin üzerinden atlayarak koşuyorsun, kolların iki yanında ileri geri sallanıyor, ellerin yumruk hâlinde. Baban arkandan daha yavaş adımlarla geliyor.

İlk fark ettiğin şey, Lorcan’ın senden daha uzun olması. Boyunun uzunluğu hoşuna gitmiyor. Uzun olan hep sen olmuşsun.

“Uzamışsın” diyorsun.

“Senden büyüğüm ya ondan” diyor. Ellerini şort mayosunun ceplerine sokuyor. Mayosu da yeni, üzerinde yeşil ve mavi balık desenleri var.

“Sadece iki yaş, çok büyük bir fark değil” diyorsun. Nedenini tam bilmesen de bu seni hüzünlendiriyor. “Hem tam iki yıl bile değil.”

Yaklaştıkça Lorcan’daki diğer küçük değişiklikleri fark etmeye başlıyorsun. Yüzü farklı görünüyor, saçları da öyle. Aranızdaki farkları apaçık ortaya koyan bu değişiklikler karşısında birden bocalıyorsun. Kendini küçük ve çocuk hissediyorsun, Evan gibi.

“Bu gayet önemli” diyor, “annem dedi ki, seneye on yaşıma bastığımda telefon alabilirmişim.”

“Bu haksızlık” diyorsun. Övünmesi canını sıkıyor. Hep bir telefonun olsun istemiştin. Baban, iş telefonunda oyun oynamana fazla izin vermiyor, kendisi nasıl oynanacağını bile bilmez. Yılan oyununda en yüksek puanların hepsi senin.

Sen de en az onun kadar böbürleneceğin bir şeyin olsun istiyorsun. Aslında böyle bir şeyin var.

“Bak” diyorsun. Kılıfı sallayarak havaya kaldırılıyorsun, ağırlığı sana güven veriyor. Gözlerini kocaman açıyorsun, kaşlarını saçlarına kadar kaldırılıyorsun. Onun karşısında bir tiyatro sergiliyorsun adeta, etkilenmesini istiyorsun. Nasıl tepki vereceğini zaten zihninde görebiliyorsun. Kılıfın fermuarını açman birkaç saniye sürüyor. Kamera elinde. “Annem tatilin hepsini filme alabileceğimi söyledi, tıpkı bir zaman kapsülü gibi.”

Zaman kapsülünün ne olduğunu tam olarak biliyorsun ama fikri seni heyecanlandırıyor. Kamerayı açıp Lorcan’a doğrultuyorsun. Sarı kafası kadrajı dolduruyor. Arkasında annelerle babaların gölgeleri hareket ediyor. Sana dil çıkarıyor, gülüyor. Görüntüyü gözlerinden birine kadar yakınlaştırıp sonra tekrar uzaklaştırılıyorsun.

İlk bilgisayarına dokuz yaşındayken kavuşuyorsun. En sevdiğin şey sanal evcil hayvan sitesi, sohbet odalarında saatler geçiriyorsun. İnternette tanıdığın arkadaşlarının neden gerçek isimlerini kullanmadığını anlamıyorsun.

Çok geçmeden pornoyla tanışıyorsun. Ne izlediğini tam olarak bilmiyorsun ama bunu kimseye söylememen gerektiğini biliyorsun. Yıllar sonra, ilk öpüşmen kameraya kaydedilip okulundaki herkese yayılıyor. İlk başta bu bir ihanet gibi gelse de sonra alışıyorsun. Paylaşmanın, yaymanın ve beğenmenin bitmek bilmeyen döngüsünün içindesin.

Artık içindeki boşluk hissini olmadığı bir zamanı hatırlamıyorsun. Artık bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyorsun.

Hatırladığın Gibi kadın bedeninin temsilleri, aile, roller ve aşk üzerine çarpıcı ve mahrem bir roman. Genç İrlandalı yazar Catherine Prasifka, sanal dünyanın parçası olarak büyümenin sancularını, anların, duyguların derinliğine inerek ince ince anlatmakta usta...

